

Sygn. akt VIII Ka 805/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Irena Rybska
Protokolant:	Agnieszka Malewska

bez udziału oskarżyciela publicznego

po rozpoznaniu w dniu 13 listopada 2013 r., sprawy E. O. obwinionego o wykroczenia z art. 76 k.w, art. 124 § 1 k.w.

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 23 sierpnia 2013 r., sygn. akt XIII W 1191/13

I. Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

II. Zwalnia obwinionego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

E. O. został obwiniony o to, że:

1. w dniu 21 sierpnia 2011 r. około godz. 9:50 w B. gm. J. powiat M. na drodze relacji B. - K. rzucił drewnianym kołkiem w pojazd będący w ruchu

to jest o czyn z art. 76 k.w.

2. w czasie i miejscu jak w pkt 1 poprzez uderzenie drewnianym kołkiem oraz szarpanie za zamknięte drzwi dokonał uszkodzenia samochodu marki F. (...) o nr rej. (...) powodując uszkodzenie pojazdu na sumę strat około 240 zł na szkodę J. B.

to jest o wykroczenie z art. 124 § 1 k.w.

Sąd Rejonowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 23 sierpnia 2013 r.

w sprawie o sygn. XIII W 1191/13 na mocy art. 62 § 2 k.p.s.w. w zw. z art. 5 § 1 pkt 4 k.p.s.w. postępowanie wobec E. O. umorzył. Na mocy art. 118 § 2 k.p.s.w. kosztami obciążył Skarb Państwa i zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obwinionego E. O. kwotę 619,92 zł wraz

z podatkiem od towarów i usług, tytułem zwrotu kosztów obrony.

Apelację od powyższego orzeczenia wniósł obwiniony E. O. zaskarżając orzeczenie w całości. Stwierdził, że w jego ocenie

w toku postępowania przed Sądem I instancji nie przeprowadzono wszystkich dowodów w tym w szczególności, nie odsłuchano nagrania z policji, nie zweryfikowano zeznań świadków oraz nie powołano biegłego, który ustaliłby uszkodzenia samochodu. Wskazał, iż nie może zgodzić się także ze zwrotem przyznanych mu kosztów adwokata tylko w wysokości 618,92 zł, skoro wykazał, iż zapłacił 1840 złotych dla swojego obrońcy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionego okazała się bezzasadna.

Zgodzić się należy z Sądem Rejonowym, który na etapie wyrokowania dopatrywał się ujemnej przesłanki procesowej w postaci przedawnienia orzekania, podkreślając jednocześnie, że w przedmiotowej sprawie nie zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 5 § 1 pkt 1 i 2 k.p.s.w.

Mając powyższe na uwadze polemika z argumentacją skarżącego w zakresie podnoszonych przez niego szczegółowych zarzutów dotyczących stanu faktycznego, wydaje się być, z uwagi na decyzję Sądu I instancji, w chwili obecnej zbędna. Sąd Odwoławczy zgadza się bowiem w tym zakresie z poglądem wyrażonym przez Sąd I instancji, że szereg dowodów przemawiał za słusznością wniosku o ukaranie i mogłyby one stać się przedmiotem niekorzystnej dla obwinionego oceny, w sytuacji gdyby nie zaszła okoliczność – wyłączająca orzekanie, o której mowa w art. 62 § 2 k.p.s.w. w postaci przedawnienia orzekania (art. 5 § 1 pkt 4 k.p.s.w.).

Zgodnie z dyspozycją art. 45 § 1 k.w. karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął jeden rok, a jeżeli w tym okresie wszczęto postępowanie, z upływem 2 lat od popełnienia czynu.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy zauważyć należało, że czyn zarzucany obwinionemu E. O. nosi datę 21 sierpnia 2011 r., a postępowanie zostało wszczęte przed upływem roku od jego popełnienia (w dniu 28 października 2011 roku - k. 17) – w świetle dyspozycji art. 45§1 k.w. – nastąpiło przedłużenie przedawnienia karalności do 2 lat, liczonych od daty popełnienia czynu (termin ten upływał z dniem 21 sierpnia 2013 roku).

Oznacza to, że na etapie wyrokowania przez Sąd I instancji (w dniu 23 sierpnia 2013 roku) przedawnienie już nastąpiło, co w konsekwencji oznaczało, iż prawidłowo Sąd I instancji umorzył postępowanie na podstawie art. 62 § 2 k.p.s.w., wobec nie zaistnienia przesłanek o których mowa w art. 5 § 1 pkt 1 i 2 k.p.s.w., a zaistnienia przesłanki określonej w 5 § 1 pkt 4 k.p.s.w.

Jakkolwiek przepis art. 45 § 1 k.w. przewiduje ustalenie karalności wykroczenia po upływie określonego terminu (jednego roku lub dwóch lat od popełnienia czynu), nie uniemożliwia jednak wydania orzeczenia uniewinniającego (vide Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 28 lipca 1995 roku w sprawie o sygn. akt II KRN 85/95, LEX nr 24637, Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 2 lipca 2002 roku w sprawie o sygn. akt IV KKN 264/99, LEX nr 54407. Stąd prawidłowo Sąd Rejonowy dokonał analizy materiału dowodowego i stwierdził, iż w jego ocenie o ile nie nastąpiłoby przedawnienie orzekania to wszystko wskazywało, że zostałaby wydany wyrok niekorzystny dla obwinionego.

Przechodząc do kwestii zwrotu kosztów obrony z wyboru na rzecz obwinionego E. O. to zgodzić się należy z Sądem I instancji, że przedstawiona przez obwinionego faktura opiewająca na kwotę 1.840 zł przekracza najwyższą sześciokrotną stawkę minimalną, o której mowa w § 2 ustęp 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461 j.t.) ($6 \times 252 \text{ zł} = 1.512 \text{ zł}$). W niniejszym postępowaniu były bowiem 3 terminy rozpraw pierwszy termin (180 zł), drugi termin ($20\% \times 180 \text{ zł} = 36 \text{ zł}$), trzeci termin ($20\% \times 180 \text{ zł} + 36 \text{ zł}$) co łącznie daje kwotę 252 zł. Kwota 619,92 zł przyznana przez Sąd I instancji stanowi dwukrotność minimalnej stawki określonej w przepisach w/w rozporządzenia i w ocenie Sądu Okręgowego, jest kwotą adekwatną do nakładu pracy obrońcy obwinionego.

Warto przytoczyć pogląd wyrażony w Wyroku Sądu Apelacyjnego

w Krakowie z dnia 31 stycznia 2013 r. w sprawie o sygn. II AKa 252/12, LEX nr 1286550, iż zasądzając wynagrodzenie wyższe od minimalnego należy wskazać okoliczności uzasadniające takie postąpienie, a związane z charakterem sprawy, zwiększonym nakładem pracy adwokata oraz wkładem jego pracy w przyczynienie się do wyjaśnienia sprawy i rozstrzygnięcia. Oskarżyciel posiłkowy winien przy tym wysokość tych kosztów udokumentować, a jeżeli tego nie uczyni, wysokość kosztów ustala się w oparciu o zasadę określoną § 2 ust. 2 rozporządzenia z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013.461.j.t.). Sąd władny jest zatem miarkować kwotę wynagrodzenia, a także stwierdzić brak podstaw do zasądzenia wyższego wynagrodzenia, jeżeli skala aktywności adwokata pozostawała na przeciętnym poziomie. Oczywiście pozostaje przy tym, że chociaż pełnomocnika z wyboru łączy z jego klientem "umowa określająca jego wynagrodzenie w granicach dopuszczalnej szerokiej autonomii i sąd nie powinien ingerować w sferę uprawnień stron tej umowy", to nie oznacza powyższe, że sąd pozbawiony jest możliwości kontroli w tym zakresie.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Na mocy art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.s.w. zwolniono obwinionego od ponoszenia kosztów sądowych za instancję odwoławczą, uznając, że przemawiają za tym względy słuszności.